

Signat per:

«SANT CUGAT DEL VALLÈS, MOLTS L'ANOMENEN I POCs SABEN ON ÉS» O 20 ANYS A SANT CUGAT

En demanar-me una col.laboració pel "Viure a Sant Cugat" he fet una repassada a la, per ara, ja suggerent col.lecció de la revista i penso pot ser escaient, atès el tò de la publicació, d'altra banda infreqüent en el panorama de la premsa local i comarcal, un petit de reflexions en la línia d'altres plomes convidades. He recordat l'eslògan "Sant Cugat del Vallès, molts l'anomenen i pocs saben on és" i he fet un esforç per a situar-me al 1968 que vaig aterrar a St. Cugat per estudiar-hi història, a l'institut primer, al Monestir després i, finalment a la Casa de Cultura abans d'anar a Bellaterra.

Les meves arrels no són de ciutat. Vaig néixer a Vilanova i la Geltrú però al cap de només tres o quatre dies, ja era a Valls. He viscut, i visc, vint anys a Sant Cugat. Des del 1979, en casarme, tinc la casa també oberta a la plana de l'Empordà, treballa a Barcelona, per tant, no hi ha un paisatge únic en la meua vida, certament els primers anys són crucials però el fet d'haver estat estable i fidel en la meua segona ciutat d'adopció fa que m'hi trobi a gust i no vull ser un d'aquests americans del nord, que canvien cada dosper tres de feina, casa i ciutat per un grapat de monedes. M'hi trobo bé a Sant Cugat.

És clar que de bon començament ja vaig vincular-m'hi. La visita a l'exposició sobre la història de la llengua catalana m'ha fet veure un document que ja havia oblidat en haver publicat centenars d'articles. Era sobre la "t" de Sant Cugat. Ara, i ningú sap el que m'alegra comentar-ho, potser cal que digui que era per la primera paraula, per a la catalanització del topònim. Tot seguit, doncs, esperit jove, caràcter

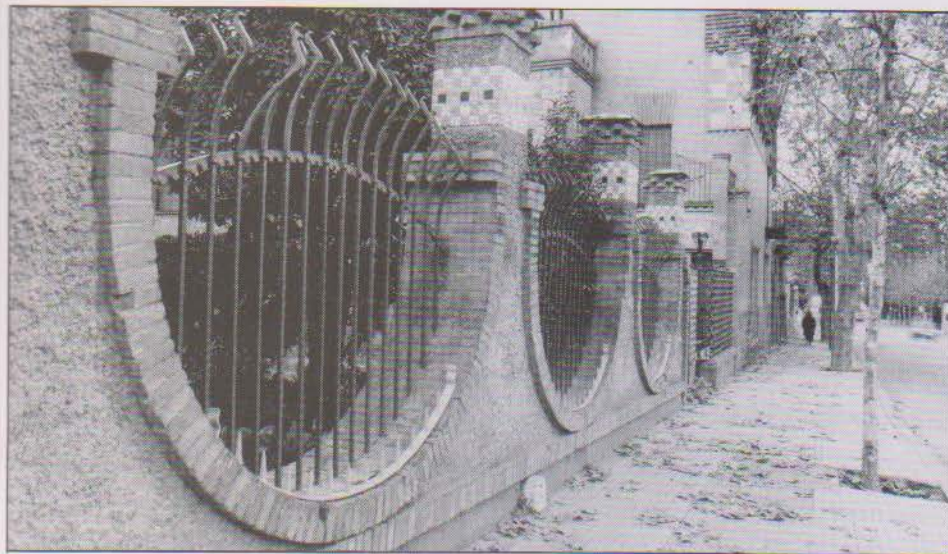

obert, capacitat dinàmica d'organització, començaren les meves iniciatives, des de detalls com el de la lletra fins a la corresponsalía o col.laboracions al "Tele-exprés" i al "Diario de Barcelona", des de fer pegatines, per fer cohesió de poble, com "Sant Cugat terra d'artistes" o el que encapçala la nota, des de les Mostres Poètiques de Sant Cugat, amb un ressó formidable al poble, fins a les revistes que vaig dirigir: "Estudi d'Art", "Amics de Sant Cugat" o fundar "Estudis Santcugatencs".

Sempre he pensat que un escriptor o investigador té un petit deure amb la seva ciutat i hem va passar un fet curiós. Els primers anys, solter i un xic dispers en línies d'investigació, no tenia cap problema per "fer coses" però pels volts del matrimoni la ruptura amb tot el que no fos la història de la premsa i dels orígens del catalanisme, fou total. Els dos primers llibres que vaig publicar són de poesia però els set o vuit posteriors són només d'història i premsa, els quatre d'Almirall, el d'El País, "Cuca Fera", "La Renaixença",

Prat de la Riba, "Diari Català", etc., i passaven els anys i Sant Cugat només sortia en la meua obra al final, en datar i situar l'obra, a tal ciutat, tan any. Després d'una reflexió volia lligar premsa i història amb Sant Cugat, el dubte fou entre dos treballs: El consum de premsa a Sant Cugat o el repertori de premsa local. El primer era un xic complex, calia una enquesta i ningú no la finançava. Així, doncs, només podia fer el segon, i a "Estudis Santcugatencs", número doble 3-4 apareix una extensíssima relació, que he vist que reproduceix ara el "Tot Sant Cugat", amb els títols de premsa local. Penso que ja he col.laborat un xic i la reflexió de J.M. Balcells demanant als intel.lectuals que viuen a Sant Cugat que ho demostrin amb algun treball crec és no solament oportuna sinó necessària.

Sant Cugat té una projecció superior a qualsevol altre ciutat de demografia similar i aquesta responsabilitat l'ha de fer més primmirada en les formes. Sempre recordaré com el meu tarannà democràtic no lligava amb els mètodes

del passat. Quan un batlle local, no diguem el nom, em demanà de col.laborar-hi jo li negà la meva col.laboració però al mes ja em feia dir que no hi havia pressupost. Què havia passat? En només un mes vaig convocar una reunió d'entitas, organitzar els rudiments d'un arxiu local, preparar un butlletí municipal d'informació que no era triomfalista ni propagandístic, convocar reunions amb elements dinà-

mics de la ciutat... era més del que podien donar els ariys setanta, la primera meitat, és clar.

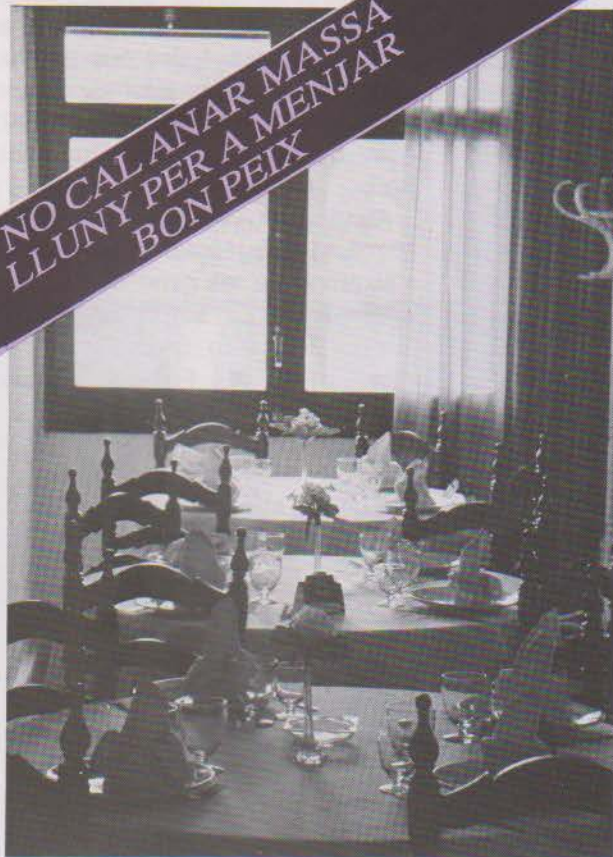
Ara, no m'agrada que TVE sigui Sant Cugat, TV3 no és Sant Joan Despí. Ho tenen clar, tant Sant Joan Despí com el canal autònic. Perdem identitat si el mitjà de comunicació més potent ens pren el nom: convindria pensar-hi sobre el fet i ara no hi ha espai per explicar-ho. No m'agrada la cua per

renovar-se el DNI, que correus no obri els apartats a la tarda, etc. Deixo sempre un marge de tolerància, com és ara pel fet de la circulació: quan els veïns reclamaven la meua opinió deia: "Hem de veure com va, no podem córrer a pintar la casa cada setmana diferent, s'ha de pair, i ara molts ho veuen diferent...". Es només un exemple. El diàleg, la calma i el treball obren totes les portes i resolen els problemes. El futur, uii! Crec que ja m'he passat de l'espai i tampoc he pogut parlar de les diferències de vint anys enrera, de les perspectives; però sí que m'agradaria que Sant Cugat del Vallès passés al patrimoni col.lectiu per mitjà d'una donació en el marc d'alguna gran iniciativa no lucrativa al servei del país. Tenim set o vuit grans organitzacions privades o públiques amb seu local però en necessitem d'altres de caire diferent. Aquesta aportació seria la clau d'or que tancaria una urbanització que s'ha d'acabar un dia o altre i fer-ho mentre hi ha espai o sòl disponible honoraria la ciutat i els seus habitants. □

Text: **Josep M. Figueres**

Fotos: **Cabanes i arxiu**

**NO CAL ANAR MASSA
LLUNY PER A MENJAR
BON PEIX**

SALONS PRIVATS

Dispossem de còmodes
salons per a les seves
reunions de negocis i
celebracions

Tel. 692 00 05

Ctra. Barcelona (Horta) a Cerdanyola
CERDANYOLA